

Kinh

Phật Nói Thí Dụ Đàn Bò

Đại Chánh Tân Tu, Bộ Kinh Tập,

Kinh số 215,

Nguyên tác: 1 quyển

**Hán dịch: Sa Môn Pháp Cự
dịch vào thời Tây Tấn.**

Việt dịch: Thích Bảo An.

---o0o---

Nguồn

<http://www.hoavouu.com>

Chuyển sang ebook 10-06-2014

Người thực hiện :

Nam Thiên - namthien@gmail.com

[Link Audio Tai Website http://www.phapthihoi.org](http://www.phapthihoi.org)

---o0o---

Đúng thật như thế, chính tôi được nghe: Một thời, Đức Bà-gia-bà trú ở vườn Kỳ Thụ Cấp Cô Độc, thành Xá-vệ.

Bấy giờ, Thế Tôn bảo các tỳ-kheo: “Giống như đàn bò, tính tình hiền lành, thường tìm đến những nơi có cỏ non, suối nước trong để ăn uống. Khi đó, có một con lừa thấy vậy liền nghĩ: ‘Đàn bò này tánh tình hiền lành, thường tìm đến những nơi có cỏ non, suối nước trong để ăn uống; nay ta phải bắt chước như chúng, tìm đến những nơi có cỏ non, suối nước trong để ăn, uống’.

Nghĩ như vậy rồi, lừa kia trà trộn vào đàn bò, chân trước cào đất quấy rối đàn bò kia. Lừa cũng bắt chước rống như đàn bò, nhưng nó không thể thay đổi được tiếng kêu của mình. Một hôm, nó kêu to: ‘Ta cũng là bò! Ta cũng là bò.’ Đàn bò kia phát hiện ra lừa, dùng sừng húc chết rồi bỏ đi”.

Ở đây cũng như vậy! Nếu có tỳ-kheo nào không tinh tấn tu tập các pháp, thì người ấy không phải là sa-môn mà cho mình là sa-môn; không tu phạm hạnh mà nói tu phạm hạnh. Người ấy cũng không đa văn mà lại tà kiến, đến đi, qua lại, cúi ngược, ngồi nằm đều không đầy đủ oai nghi; không biết cách đắp y, ôm bát; không được cúng dường vải, mền, thức ăn uống, giường, ngọa cụ, thuốc trị bệnh. Tỳ-kheo ấy thấy có tỳ-kheo nào tấn tu các thiện pháp, ở trong hàng sa-môn thành tựu hạnh sa-môn, tu các phạm hạnh, học rộng nghe nhiều, tu các pháp lành, đến đi, qua lại,

cúi ngược, ngồi nằm đều đầy đủ oai nghi; đắp y, ôm bát, không mất lễ nghi phép tắc; được cúng dường vải, mền, thức ăn uống, giường nằm, ngọa cụ, thuốc thang để chữa bệnh.

Khi ấy, tỳ-kheo ác hạnh kia liền nghĩ: ‘Trong chúng này có nhiều tỳ-kheo tinh tấn, tu các thiện pháp, ở trong hàng sa-môn thành tựu hạnh sa-môn, ở nơi phạm hạnh mà thành tựu phạm hạnh, đến đi, qua lại, cúi ngược, ngồi nằm đều đầy đủ oai nghi; đắp y, ôm bát, không mất lễ nghi phép tắc; được cúng dường vải, mền, thức ăn uống, giường nằm, ngọa cụ, thuốc thang để chữa bệnh’.

Bấy giờ, ác tỳ-kheo kia tu các pháp ác, không có hạnh sa-môn mà nói là sa-môn, không có phạm hạnh mà nói là tu phạm hạnh, học ít, có các ác kiến ... trà trộn vào trong chúng có nhiều tỳ-kheo tinh tấn kia, cũng muốn bắt chước oai nghi, phép tắc ... cũng đến đi, qua lại, cúi ngược, ngồi nằm đều đầy đủ oai nghi; đắp y, ôm bát, không mất lễ nghi phép tắc ... giống như những tỳ-kheo tinh tấn, tu các pháp lành, đến đi, qua lại, cúi ngược, ngồi nằm đều đầy đủ oai nghi; đắp y, ôm bát, không mất lễ nghi phép tắc kia và tự nói: ‘Ta là sa-môn! Ta là sa-môn!’.

Khi ấy, chúng tỳ-kheo kia đều biết tỳ-kheo ấy không tinh tấn mà nói tinh tấn, không phải sa-môn mà bảo là sa-môn, không tu phạm hạnh mà bảo là tu phạm hạnh, không đa văn, lại có các tà kiến. Các tỳ-kheo kia liền đuổi tỳ-kheo ấy ra khỏi trú xứ và nói : ‘Ông hãy mau đi khỏi đây, chớ ở trong chúng của tôi!’. Cũng giống như đàn bò có tính hiền lành đuổi con lừa kia ra khỏi đàn.

Vì thế, các tỳ-kheo, nếu có tỳ-kheo nào chẳng tu hạnh sa-môn, chẳng tu hạnh bà-la-môn thì nên rời xa chúng. Các sa-môn có hạnh lành, bà-la-môn có hạnh lành phải khéo đọc tụng thọ trì. Cho nên tỳ-kheo các ông phải tu học như vậy!

Chư tỳ-kheo nghe Phật dạy như thế rồi, vui vẻ hành trì.

(Thích Bảo An)

---o0o---

Hết